

HANDHAVINGSCOLLEGE

ARREST

van 20 april 2023 met nummer

in de zaak met rolnummer

Verzoekende partij

met woonplaatskeuze te

Verwerende partij

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering, ten verzoeken van de Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme

vertegenwoordigd door advocaat

met woonplaatskeuze te

I. Voorwerp van het beroep

Verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 8 september 2022 de vernietiging van de beslissing van de gewestelijke entiteit van 23 augustus 2022 met nummer waarmee haar een alternatieve bestuurlijke geldboete wordt opgelegd van 2.350 euro wegens schending van artikel 16.6.1, §2 van het decreet van 5 april 1995 houdende de algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna: DABM). Er wordt haar met name verweten dat ze heeft nagelaten om tijdig uitvoering te geven aan het besluit houdende bestuurlijke maatregelen om tegen 1 april 2017 een herbebossing met inheems loofhout uit te voeren met in totaal 275 stuks bosplantsoen.

II. Rechtspleging

Verwerende partij legt het administratief dossier neer en dient een antwoordnota in. Verzoekende partij dient een wederantwoordnota in.

Partijen worden opgeroepen voor de openbare zitting van 20 oktober 2022. Ze stemmen in met het schriftelijk behandelen en in beraad nemen van de vordering (conform artikel 41, §3 van het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges).

III. Feiten

1.

Op 3 april 2018 stelt een natuurinspecteur O.G.P. / gewestelijke toezichthouder voor het Agentschap voor Natuur en Bos (hierna: ANB) te _____ (hierna: verbalisant) op de bospercelen van verzoekende partij langsheen _____ te kadastraal gekend als _____, het volgende vast:

“Voorgaanden:

Op 24 maart 2016 verbaliseren wij _____ inzake het verbod op ontbossen op betrokken percelen. De vastgestelde feiten zijn zowel een schending van het ‘VCRO’ als van het ‘Bosdecreet’ (ééndaadse samenloop) en staan neergeschreven in het aanvankelijk proces-verbaal met notitienummer _____

Zie bijlage 1: kopie proces-verbaal _____

Middels het Besluit Houdende Bestuurlijke Maatregelen _____ dd. 13 april 2016 werd een herbebossing met inheems loofhout op hogervermelde percelen opgelegd. Uiterlijk voor 01 april 2017 dienden alle bestuurlijke maatregelen uitgevoerd te zijn door betrokkene. Bij Natuurinspectie is geen beroep tegen _____ gekend. Op 18 april 2017 stellen wij vast dat herbebossing niet werd uitgevoerd en horen wij _____ op zijn wettelijke verblijfplaats. Betrokkene toont zich bereid om alsnog de herbebossing uit te voeren in het eerstvolgende plantseizoen, uiterlijk voor 31 december 2017.

Vaststellingen:

Wij stellen vast dat de wederrechtelijk ontboste grondoppervlakten nog steeds niet zijn herbebost. Enkel in de zuidelijke rand van betrokken percelen zijn in lijnvorm enkele jonge boompjes in de maat bosplantsoen aangeplant tussen de gespaarde eikenbomen. Wij concluderen dat de bestuurlijke maatregelen niet zijn uitgevoerd. Ter plaatse nemen wij de nodige foto's.

Zie bijlage 2: fotodossier _____

Besluit Houdende Bestuurlijke Maatregelen _____

met dwangsom: _____

Krachtens art. 16.4.2 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid kan, onder bepaalde wettelijk omschreven voorwaarden, bij een niet correcte of niet tijdige naleving van een bestuurlijke maatregel een bestuurlijke dwangsom worden opgelegd.

Zie bijlage 3: Besluit Houdende Bestuurlijke Maatregelen met dwangsom.

...”

Deze vaststellingen worden opgenomen in het aanvankelijk proces-verbaal nr. dat wordt afgesloten op 4 mei 2018 (hierna: PV) en op dezelfde datum wordt verstuurd aan de procureur des Konings en aan verzoekende partij met een aangetekende brief met ontvangstbewijs.

Nadat verzoekende partij daarover is gehoord, legt de toezichthoudende ambtenaar van het ANB met een (nieuw) besluit houdende bestuurlijke maatregelen van 4 mei 2018 met nummer aan verzoekende partij op om uiterlijk voor 15 februari 2019 (alsnog) over te gaan tot de herbebossing van de ontboste percelen met inheems loofhout met in totaal 275 stuks bosplantsoen. Er wordt daarbij ook een bestuurlijke dwangsom opgelegd van 50 euro per dag vertraging dat de opgelegde maatregelen niet of niet volledig zijn uitgevoerd binnen de gestelde termijn. Verzoekende partij stelt hiertegen op 18 mei 2018 bestuurlijk beroep in bij het Departement Omgeving, afdeling Handhaving, dat onontvankelijk wordt verklaard omdat er bij het beroepschrift geen kopie is gevoegd van het bestreden besluit.

2.

Op 30 mei 2018 ontvangt de gewestelijke entiteit AMMC de melding van de procureur des Konings dat het milieumisdrijf niet strafrechtelijk zal worden behandeld.

3.

Op 2 juli 2018 brengt de gewestelijke entiteit verzoekende partij op de hoogte van haar voornemen om eventueel een alternatieve bestuurlijke geldboete op te leggen. Ze nodigt verzoekende partij daarbij uit om haar schriftelijk verweer mee te delen, eventueel vergezeld van een vraag tot hoorzitting, terwijl deze ook de mogelijkheid krijgt om inzage te vragen in het administratief dossier.

Op 3 juli 2018 bezorgt verzoekende partij haar schriftelijk verweer aan de gewestelijke entiteit, waarbij ze erkent dat de herbebossing op 19 april 2018 nog niet was uitgevoerd omdat ze daarover een mondelinge afspraak had met de verbalisant.

4.

Op 6 april 2022 vraagt de gewestelijke entiteit aan de verballisant aanvullende informatie en met name of verzoekende partij ondertussen (alsnog) tijdig overging tot herbebossing. De verballisant antwoordt op dezelfde datum dat de heraanplant tijdig is uitgevoerd.

In het licht van deze bijkomende informatie brengt de gewestelijke entiteit verzoekende partij op 6 april 2022 op de hoogte van het feit dat uit nader onderzoek van haar dossier blijkt dat ze in aanmerking komt voor een bestuurlijke transactie mits betaling van 1.875 euro (artikel 6.4.36, §3 DABM). Ze stelt daarbij dat de boeteprocedure bij gebreke van tijdige en volledige betaling van de voorgestelde geldsom wordt voortgezet en nodigt haar in dit geval opnieuw uit om een schriftelijk verweer mee te delen, eventueel vergezeld van een vraag tot hoorzitting, en biedt haar nogmaals de mogelijkheid om inzage te vragen in het administratief dossier. Verzoekende partij gaat niet over tot betaling en dient op 29 april 2022 (opnieuw) een schriftelijk verweer in, zonder dat ze vraagt om te worden gehoord.

Op 23 augustus 2022 legt de gewestelijke entiteit een geldboete op, waarvan verzoekende partij met een aangetekende brief van 30 augustus 2022 in kennis wordt gesteld. Dat is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 16.6.1, §2 DABM en stelt in essentie dat het milieumisdrijf dat haar als overtreder wordt toegerekend en waarvoor haar een bestuurlijke geldboete wordt opgelegd niet is bewezen. Ze betwist met name dat ze opzettelijk naliet om de opgelegde bestuurlijke maatregel tot herbebossing van haar ontboste percelen tijdig uit te voeren. Ze stelt dat ze de heraanplant enkel tijdelijk heeft uitgesteld op basis van 'mondelinge afspraken' hierover met de verballisant en de gewestelijke entiteit tijdens de hoorzitting in het kader van de boeteprocedure naar aanleiding van de ontbossing, waarna ze hiertoe alsnog 'enkele dagen te laat' overging, in de veronderstelling dat dit uitstel 'door de bevoegde diensten' was goedgekeurd. Ze wijst daarbij op de vaststelling dat ze het bosplantsoen al eerder op 21 december 2017 had aangekocht, waaruit haar goede wil blijkt om tijdig over te gaan tot aanplant hiervan.

2.

Verwerende partij betwist het middel. Ze wijst op de chronologie van de feiten die aan de boeten grondslag liggen. Ze stelt dat daaruit blijkt dat verzoekende partij meermaals wetens en willens in gebreke is gebleven om tijdig te voldoen aan de middels besluit houdende bestuurlijke maatregelen opgelegde herbebossing, zodat er wel degelijk sprake is van een algemeen opzet zoals vereist door artikel 16.6.1, §2, 2° DABM. Ze stelt dat verzoekende partij met name initieel tegen uiterlijk 1 april 2017 moest overgaan tot herbebossing, op basis van het (eerste) besluit houdende bestuurlijke maatregelen van 13 april 2016, waarna ze zich op 18 april 2017 bereid verklaarde om dit alsnog te doen voor 31 december 2017. Ze stelt dat er uiteindelijk op 3 april 2018 een PV is opgemaakt omdat de herbebossing op dat ogenblik nog altijd niet was uitgevoerd, waarbij verzoekende partij ditmaal tegen uiterlijk 15 februari 2019 op straffe van een dwangsom moest overgaan tot herbebossing, op basis van het (tweede) besluit bestuurlijke maatregelen van 4 mei 2018. Ze merkt op dat verzoekende partij ook niet betwist dat ze de opgelegde herbebossing niet tijdig uitvoerde. Ze meent dat de verwijzing door verzoekende partij naar de aankoop van bosplantsoen op 21 december 2017 geen afbreuk doet aan het opzet in haar hoofdte omdat de herbebossing op dat ogenblik, op basis van het (eerste) besluit houdende bestuurlijke maatregelen, in beginsel al tegen uiterlijk 1 april 2017 moest zijn uitgevoerd, en vervolgens ook niet effectief is uitgevoerd tegen 31 december 2017. Ze wijst op de overwegingen van de gewestelijke entiteit in de bestreden beslissing over de toerekenbaarheid van het milieumisdrijf aan verzoekende partij, en meent dat deze zorgvuldig en redelijk zijn. Ze stelt dat de verwijzing door verzoekende partij naar afspraken met de bevoegde diensten om de opgelegde herbebossing vooralsnog niet uit te voeren geen steun vinden in het administratief dossier en bovendien lijnrecht zouden ingaan tegen de vaststellingen in het PV en de achtereenvolgende besluiten houdende bestuurlijke maatregelen. Ze stelt dat verzoekende partij tevergeefs wijst op de vaststelling dat ze de opgelegde herbebossing uiteindelijk wel heeft uitgevoerd conform het besluit bestuurlijke maatregelen van 4 mei 2018 omdat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat ze naliet om tijdig te voldoen aan het eerder besluit bestuurlijke maatregelen van 13 april 2016 om tegen uiterlijk 1 april 2017 over te gaan tot herbebossing. In de rand hiervan merkt ze op dat de gewestelijke entiteit hiermee wel rekening houdt bij de begroting van de boete.

3.

Verzoekende partij volhardt in haar wederantwoordnota grotendeels in de argumentatie in haar verzoekschrift. Ze herhaalt dat er tijdens de hoorzitting in het kader van de boeteprocedure naar aanleiding van de ontbossing wel degelijk bindende mondelinge afspraken zijn gemaakt, ter ondersteuning waarvan ze verwijst naar een mailbericht van haar consulente die daarop ook aanwezig was, waarin wordt gesteld dat er toen is meegedeeld dat het ANB de

heraanplant niet zou afdwingen als in het kader van deze procedure zou blijken dat er geen milieumisdrijf voorligt. Verzoekende partij wijst voorts nogmaals op de achtereenvolgende besluiten houdende bestuurlijke maatregelen, en stelt zich de vraag waarom er op 4 mei 2018 opnieuw een besluit bestuurlijke maatregelen op straffe van een dwangsom is genomen, hoewel er op dat ogenblik nog een besluit bestuurlijke maatregelen van kracht was, waarbij ze herhaalt dat ze uiteindelijk voor de uiterste datum van 15 februari 2019 overging tot de opgelegde herbebossing.

Beoordeling door het College

1.

De gewestelijke entiteit kan een alternatieve bestuurlijke geldboete opleggen voor gedragingen die strijdig zijn met de milieuvoorschriften in artikel 16.1.1, lid 1 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna: DABM) en die naargelang de keuze van de procureur des Konings ook strafrechtelijk kunnen worden bestraft overeenkomstig de artikelen 16.6.1, 16.6.2, 16.6.3, 16.6.3bis, 16.6.3ter, 16.6.3quater, 16.6.3quinquies, 16.6.3sexies en 16.6.3septies DABM (artikel 16.4.27, lid 2 DABM en 16.1.2, 2° DABM). Een persoon die opzettelijk opgelegde bestuurlijke maatregelen niet uitvoert of negeert is in beginsel strafbaar (artikel 16.6.1, §2, 1° DABM). De geldboete kan enkel worden opgelegd aan de 'overtreder', hetzij degene die een milieumisdrijf pleegt of die opdracht geeft om handelingen te stellen die een milieumisdrijf uitmaken (artikel 16.4.25, lid 1 DABM). De kwalificatie van de feiten als een milieumisdrijf en de toerekenbaarheid hiervan aan verzoekende partij als overtreder vormt dus de grondslag voor de bevoegdheid van de gewestelijke entiteit om haar een geldboete op te leggen en raakt de openbare orde.

Een bestuurlijke geldboete is een punitieve sanctie, waarbij de bewijslast van het milieumisdrijf en de overtreder berust bij de gewestelijke entiteit. Het bewijs van de feiten en het daderschap kan met het oog op bestuurlijke beboeting, naar analogie met de bewijsvoering in strafzaken, in beginsel met alle middelen van recht worden geleverd. De principieel vrije bewijsvoering betekent dat dit bewijs onder meer kan worden geleverd door een geheel van samenhangende feitelijke vaststellingen, die éénsluidend eenzelfde persoon als pleger van een milieumisdrijf aanduiden. De beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, en het vermoeden van onschuld zoals onder meer bepaald in artikel 6, lid 2 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, omringen de bewijslevering met waarborgen op procedureel en inhoudelijk vlak.

Het milieumisdrijf naar aanleiding waarvan de boete wordt opgelegd vereist als moreel element (algemeen) opzet, dat bestaat uit het wetens en willens handelen. Wetens betekent handelen met kennis van zaken, waarbij de overtreder weet of behoort te weten dat hij de opgelegde bestuurlijke maatregelen moet uitvoeren. Willens betekent bewust handelen, dat wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling die als de uiting van de vrije en bewuste wil van de overtreder moet worden aanzien, in zoverre deze niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een schulditsluitingsgrond zoals overmacht of onoverkomelijke (rechts)dwaling of van een rechtvaardigingsgrond zoals noodtoestand. Overmacht kan slechts als schulditsluitingsgrond worden aanvaard als de ingeroepen omstandigheden onvermijdbaar en onvoorzienbaar zijn en niet toerekenbaar zijn aan de overtreder zelf. De gewestelijke entiteit moet dus enkel aantonen dat de overtreder het milieumisdrijf waarvoor een geldboete wordt opgelegd wetens en willens pleegde.

2.

De gewestelijke entiteit overweegt in de bestreden beslissing onder de titel 'de toerekenbaarheid aan de overtreder' het volgende:

"Conform artikel 16.6.1, §2, 1° van het DABM worden personen die opzettelijk opgelegde bestuurlijke maatregelen niet uitvoeren bestraft met een gevangenisstraf van een maand tot een jaar en een geldboete van 100 euro tot 100.000 euro of met één van die straffen.

Op 24 maart 2016 stelde verbalisant vast dat vermoedelijke overtreder een ontbossing zonder vergunning had uitgevoerd over een oppervlakte van 0,2650 hectare op de percelen kadastraal gekend als . Deze percelen

zijn gelegen in vogelrichtlijngebied. Deze feiten werden opgenomen in het aanvankelijk proces-verbaal

Middels het besluit houdende bestuurlijke maatregelen van 13 april 2016 verplichtte de verbalisant vermoedelijke overtreder om tegen uiterlijk 1 april 2017 een herbebossing met inheems loofhout uit te voeren met in totaal 275 stuks bosplantsoen van de boomsoorten Winterlinde en/of Ruwer berk en/of Zomereik.

Op 18 april 2017 stelde de verbalisant vast dat de herbebossing niet was uitgevoerd. Vermoedelijke overtreder stelde zich bereid om alsnog de herbebossing uit te voeren in het eerstvolgende plantseizoen, uiterlijk voor 31 december 2017.

Op 3 april 2018 stelde verbalisant echter vast dat de herbebossing nog steeds niet had plaatsgevonden. Enkel in de zuidelijke rand van betrokken percelen waren in lijnvorm enkele jonge boompjes in bosplantsoen aangeplant tussen de gespaarde eikenbomen. Verbalisant concludeerde dat de bestuurlijke maatregelen niet waren uitgevoerd. Middels het besluit houdende

bestuurlijke maatregelen werd een herbebossing opgelegd tegen uiterlijk 15 februari 2019 onder bestuurlijke dwangsom van 50 euro per dag vertraging.

De toerekenbaarheid van het misdrijf opzettelijk niet naleven van opgelegde bestuurlijke maatregelen vereist zowel het bestaan van het materieel bestanddeel (niet naleven opgelegde bestuurlijke maatregelen) als het bestaan van het moreel bestanddeel (opzet) van het misdrijf in hoofde van de vermoedelijke overtreder.

Uit de vaststellingen en het fotodossier blijkt dat er op 3 april 2018 nog steeds geen herbebossing had plaatsgevonden. Het materieel bestanddeel van het misdrijf staat vast.

Het moreel bestanddeel van het misdrijf vereist een algemeen opzet in hoofde van de vermoedelijke overtreder. Het algemeen opzet houdt in dat de vermoedelijke overtreder de verboden handeling wetens en willens heeft gesteld, i.e. dat hij zich ervan bewust is of dat redelijkerwijs niet kan worden betwist dat hij zich ervan bewust moet zijn geweest dat de gestelde handeling in strijd was met de opgelegde bestuurlijke maatregel.

Het besluit houdende oplegging van bestuurlijke maatregelen werd in zeer duidelijke bewoordingen opgesteld en laat geen ruimte voor interpretatie omtrent de draagwijdte van de opgelegde maatregelen. Uit het schriftelijk verweer van de vermoedelijke overtreder, in het bijzonder de verwijzing naar het feit dat hij reeds een gedeeltelijke aanplant had uitgevoerd op het ogenblik van de vaststellingen, blijkt dat de vermoedelijke overtreder kennis had van de inhoud van de opgelegde bestuurlijke maatregelen.

Inzake het argument uit het schriftelijk verweer dat vermoedelijke overtreder de verdere aanplanting zou hebben stilgelegd 'omwille van de hoorzitting te Brussel, wordt nergens gestaafd dat de gewestelijke entiteit aan vermoedelijke overtreder zou hebben geadviseerd om niets meer te ondernemen inzake de heraanplanting zolang men niets hoorde van 'het departement'. Er wordt immers steeds naar een volledig herstel gestreefd.

Uit dit geheel aan elementen in het dossier volgt dat het nalaten van het uitvoeren van de bestuurlijke maatregelen opzettelijk werd gesteld door de vermoedelijke overtreder.

Er is, gelet op voormelde elementen, sprake van een opzettelijk niet uitvoeren van de opgelegde bestuurlijke maatregelen in hoofde van de vermoedelijke overtreder.

Bovenvermelde feiten zijn een schending van:

- DABM: artikel 16.6.1, §2.

Deze feiten vallen daarmee onder de definitie van een milieumisdrijf als bedoeld in artikel 16.1.2, 2° DABM. Ze zijn strafbaar gesteld in hoofdstuk VI van titel XVI van het DABM en op grond van artikel 16.4.27 kan een bestuurlijke geldboete opgelegd worden.

Het milieumisdrijf staat vast in hoofde van de overtreder”

3.

Verzoekende partij toont in het licht van de stukken van het administratief dossier en de procedurestukken niet aan dat het oordeel van de gewestelijke entiteit dat de vastgestelde feiten moeten worden beschouwd als een milieumisdrijf dat haar kan worden toegerekend foutief dan wel kennelijk onredelijk is en dat er ter zake (minstens) twijfel bestaat.

De gewestelijke entiteit steunt haar oordeel op de met foto's onderbouwde vaststellingen van de verbalisant in het PV, terwijl verzoekende partij niet aanvoert dan wel aantoonst dat dit geen bijzondere bewijswaarde heeft. Ze betwist op zich niet dat ze geen tijdige uitvoering gaf aan het (eerste) besluit houdende bestuurlijke maatregelen van 13 april 2016, op basis waarvan ze de wederrechtelijk ontboste percelen voor 1 april 2017 moest herbebossen met inheems loofhout en waartegen ze indertijd geen bestuurlijk beroep aantekende. Ze betwist ook niet dat ze de herbebossing op 18 april 2017 nog altijd niet had uitgevoerd en dat ze zich toen ten overstaan van de verbalisant bereid heeft getoond om alsnog voor 31 december 2017 (laattijdig) over te gaan tot de opgelegde herbebossing. Ze betwist tenslotte ook niet dat ze op 3 april 2018 nog altijd niet was overgegaan tot de op 13 april 2016 opgelegde herbebossing, hoewel ze hierover op 18 april 2017 op haar wettelijke woonplaats was gehoord. Gelet op deze onbetwiste vaststellingen toont ze niet aan dat de gewestelijke entiteit redelijkerwijze niet kon vaststellen dat ze bewust niet overging tot tijdige uitvoering van de op 13 april 2016 opgelegde bestuurlijke maatregelen en er een schending voorligt van artikel 16.6.1, §2, 1° DABM.

Verzoekende partij verwijst tevergeefs naar mondelinge afspraken met de verbalisant en met de gewestelijke entiteit, op basis waarvan ze meende dat ze de herbebossing tijdelijk mocht uitstellen, in afwachting van de uitkomst van de boeteprocedure naar aanleiding van de wederrechtelijke ontbossing. Uit geen enkel stuk in het administratief dossier blijkt dat er effectief dergelijke mondelinge afspraken zijn gemaakt, die feitelijk afbreuk doen aan de principiële plicht om tijdig te voldoen aan een opgelegde bestuurlijke maatregel. Ook het mailbericht van 19 december 2022 van de consulente van verzoekende partij, die aanwezig was op de hoorzitting in het kader van de boeteprocedure naar aanleiding van de wederrechtelijke ontbossing van 9 januari 2018, vormt daarvoor geen afdoende bewijs. Er wordt daarin immers enkel gesteld dat het ANB de opgelegde heraanplant niet zou afdwingen

als uit de uiteindelijke boetebeslissing zou blijken dat er door verzoekende partij geen milieumisdrijf is gepleegd. Dit is niet meer dan logisch omdat een bestuurlijke maatregel enkel kan worden opgelegd na de vaststelling van een milieumisdrijf, ten aanzien van degene die het milieumisdrijf heeft gepleegd of daartoe opdracht gaf (artikel 16.4.5 DABM). De gewestelijke entiteit heeft in het kader van deze boeteprocedure overigens uiteindelijk geoordeeld dat het milieumisdrijf van de ontbossing toerekenbaar was aan verzoekende partij en heeft haar daarvoor bij beslissing van 4 juli 2018 een bestuurlijke geldboete opgelegd van 4.464 euro, die ze klaarblijkelijk betaalde. De verwijzing door verzoekende partij naar de beweerde, maar niet bewezen, afspraak tijdens de hoorzitting gaat bovendien voorbij aan de vaststelling dat ze op basis van het besluit houdende bestuurlijke maatregelen van 13 april 2016 in beginsel voor 1 april 2017 moest overgaan tot herbebossing, hetzij ruim voor deze hoorzitting. Dezelfde opmerking geldt voor haar argument dat ze het benodigde bosplantsoen al op 21 december 2017 aankocht en dat daaruit blijkt dat ze van goede wil was. Dit vormt ook geen (begin van) bewijs dat ze de toelating had om de bestuurlijke maatregel pas uit te voeren na afloop van de boeteprocedure naar aanleiding van de wederrechtelijke ontbossing omdat niet valt in te zien waarom ze dan op dat ogenblik al plantgoed aankocht, hetzij enkele dagen voor de door haar ten overstaan van de verbalisant aangekondigde herbebossing tegen uiterlijk 31 december 2017.

Verzoekende partij verwijst ook tevergeefs naar het feit dat ze uiteindelijk alsnog overging tot de opgelegde herbebossing van haar percelen. Dit doet op zich geen afbreuk aan het bestaan van het milieumisdrijf houdende het wetens en willens niet naleven van de bestuurlijke maatregel van 13 april 2016 gedurende meerdere jaren. Bovendien riskeerde ze ondertussen door de nieuwe bestuurlijke maatregel een dwangsom. Ze stelt overigens ook onterecht dat ze de bestuurlijke maatregel uiteindelijk slechts 'een aantal dagen te laat' uitvoerde omdat deze in eerste instantie moest zijn uitgevoerd tegen uiterlijk 1 april 2017, waarna verzoekende partij zich op 18 april 2017 bereid verklaarde om ze alsnog uit te voeren voor 31 december 2017, terwijl ze op 3 april 2018 nog altijd niet was uitgevoerd en er pas tot herbebossing is overgegaan na het nieuwe (tweede) besluit houdende bestuurlijke maatregelen van 4 mei 2018.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede en derde middel

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij betwist in essentie de begroting van de boete in de bestreden beslissing.

In het tweede middel uit ze kritiek op de verhoging van de geldboete met 475 euro ten opzichte van het bedrag van 1.875 euro dat haar in het kader van de bestuurlijke transactie was voorgesteld. Ze stelt dat de bestreden beslissing hierover geen motivering bevat en meent dat haar schriftelijk verweer naar aanleiding van dit voorstel de betaling van het voorgestelde bedrag opschortte. Ze wijst ook nog op de moeilijke communicatie met de bevoegde diensten, waarbij ze feitelijk de argumentatie onder haar eerste middel herhaalt.

In het derde middel betwist ze in essentie de beoordeling door de gewestelijke entiteit van de omstandigheid dat haar beslissingstermijn op het ogenblik van de bestreden beslissing al aanzienlijk was overschreden. Ze meent dat het in het licht van de omstandigheden passend en redelijk was om geen (bijkomende) boete op te leggen omdat ze ondertussen voor de wederrechtelijke ontbossing al een boete van 4.464 euro kreeg en betaalde en ze vervolgens ook overging tot uitvoering van de opgelegde bestuurlijke maatregelen tot heraanplant. Ze stelt dat ze uiteindelijk, als ze de in de bestreden beslissing opgelegde boete ook moet betalen, in totaal 6.814 euro zal hebben betaald, terwijl dit voor haar 'financieel erg moeilijk is (om) op te brengen'.

2.

Verwerende partij betwist de middelen. Ter weerlegging van het tweede middel wijst ze op de ruime discretionaire bevoegdheid van de gewestelijke entiteit bij de beoordeling van de decretale waarderingscriteria om het boetebedrag te begroten. Ze stelt dat verzoekende partij niet aantoont dat deze beoordeling in de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en foutief dan wel kennelijk onredelijk is en dat er met name een duidelijke wanverhouding bestaat tussen de feiten en de opgelegde geldboete. Ze meent dat verzoekende partij tevergeefs kritiek uit op het verschil tussen het in het kader van de bestuurlijke transactie voorgestelde bedrag en het uiteindelijke boetebedrag in de bestreden beslissing omdat het eerste bedrag slechts een voorstel betreft, waardoor de gewestelijke entiteit niet is gebonden als verzoekende partij daarop niet ingaat. In zoverre verzoekende partij wijst op de moeilijke communicatie met de bevoegde diensten stelt ze dat deze kritiek geen uitstaans heeft met de wettigheid van de bestreden beslissing en bovendien betrekking heeft op de communicatie met het ANB, waarbij de gewestelijke entiteit niet is betrokken, dan wel op de communicatie naar aanleiding van de eerdere procedures met betrekking tot de ontbossing en de naar aanleiding hiervan opgelegde bestuurlijke maatregelen.

Ter weerlegging van het derde middel stelt ze dat verzoekende partij geen concrete elementen aanvoert op basis waarvan de boete omwille van het overschrijden van de redelijke beslissingstermijn van de gewestelijke entiteit bijkomend moet worden verminderd. Ze stelt dat verzoekende partij ook niet aantoont dat ze hierdoor is benadeeld, en merkt op dat de uiteindelijke boete daardoor lager uitvalt en verzoekende partij dus een voordeel geniet. Ze wijst op de overwegingen hierover in de bestreden beslissing, en stelt dat verzoekende partij niet aantoont dat deze steunen op een onjuiste feitenvinding of dat ze kennelijk onredelijk zijn. Wat betreft de aangevoerde preciaire financiële situatie van verzoekende partij merkt ze op dat de gewestelijke entiteit slechts rekening kan houden met gegevens die haar bekend zijn, terwijl verzoekende partij hierover tijdens de bestuurlijke boeteprocedure geen gegevens bijbracht. Ze stelt dat verzoekende partij ook in voorliggende procedure nalaat om daarover informatie te verschaffen, die een eventuele (bijkomende) herleiding van het boetebedrag kan verantwoorden.

3.

Verzoekende partij volhardt in haar wederantwoordnota grotendeels in de argumentatie in haar verzoekschrift. Met betrekking tot het tweede middel herhaalt ze dat ze niet akkoord was met het bedrag dat in het kader van de bestuurlijke transactie is voorgesteld en daarom een schriftelijk verweer indiende. Ze meent dat er in de bestreden beslissing geen gemotiveerde uitleg wordt gegeven waarom dit verweer ‘niet ontvankelijk’ is bevonden en waarom het boetebedrag is verhoogd in vergelijking met het eerder voorgestelde bedrag. Ze wijst daarbij voor het eerst op de vaststelling dat uit de beslissing van de procureur des Konings om niet over te gaan tot strafrechtelijke vervolging blijkt dat er geen sprake is van ernstige feiten. Ze merkt nog op elke kritiek die ze uit moet worden beschouwd als kritiek op alle beslissingen naar aanleiding van de ontbossing van haar percelen.

Met betrekking tot het derde middel stelt ze voor het eerst dat de gewestelijke entiteit door het verstrijken van haar beslissingstermijn van 180 dagen overeenkomstig artikel 16.4.37 DABM geen boete meer kon opleggen. Ze meent dat een overschrijding van de beslissingstermijn met ‘ongeveer 1200 dagen’ kennelijk onredelijk is, en merkt op dat zij zich wel aan de vooropgestelde termijnen moet houden. Wat betreft haar financiële toestand meent ze dat ze hierover ‘de details niet op tafel moet leggen’, maar dat ‘in het huidige economische klimaat de kosten om verder te voorzien in haar levensonderhoud zwaar doorwegen op haar gezinssituatie’. Ze stelt zich tenslotte voor het eerst ‘vragen’ over het feit dat de gewestelijke entiteit pas zes jaar na de initiële vaststellingen en drie jaar na de laatste vaststellingen aanvullende inlichtingen opvraagt bij de verbalisant, om vervolgens onmiddellijk na de ontvangst hiervan alsnog een voorstel tot bestuurlijke transactie te sturen.

Beoordeling door het College

1.

De gewestelijke entiteit moet bij het opleggen van een bestuurlijke geldboete zorgen dat er geen kennelijke wanverhouding bestaat tussen de opgelegde boete en de feiten die daaraan ten grondslag liggen (artikel 16.4.4 DABM), zodat de boete evenredig moet zijn tot de feiten. Dit wordt nader gepreciseerd door de vereiste dat de hoogte van de bestuurlijke geldboete wordt afgestemd op de ernst van het milieumisdrijf, terwijl er ook rekening wordt gehouden met de frequentie en de omstandigheden waarin de overtreder dit heeft gepleegd of beëindigd (artikel 16.4.29 DABM). De gewestelijke entiteit beschikt hierbij in het licht van het maximumbedrag van een alternatieve bestuurlijke geldboete (artikel 16.4.27, lid 2 DABM) over een ruime discretionaire bevoegdheid, waarbij ze onder bepaalde voorwaarden in beginsel ook de mogelijkheid heeft om de boete geheel of gedeeltelijk op te leggen met uitstel van tenuitvoerlegging (artikel 16.4.29, §2 DABM). Het College zal bij het toezicht hierop aan de hand van de argumentatie die regelmatig en in het bijzonder door verzoekende partij wordt voorgelegd nagaan of de gewestelijke entiteit is uitgegaan van de juiste feitelijke en juridische gegevens, deze correct heeft beoordeeld en op grond daarvan de waarderingscriteria om het boetebedrag te bepalen niet foutief of kennelijk onredelijk heeft toegepast. Dit zal met name moeten blijken uit de juridische en feitelijke motieven die aan de boetebeslissing ten grondslag liggen en die daarin worden vermeld en afdoende moeten zijn, vermits de beslissing als individuele bestuurshandeling ressorteert onder de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De beslissing moet dus een concrete, precieze en pertinente of draagkrachtige motivering bevatten waaruit de keuze van de gewestelijke entiteit voor een boete en voor een welbepaald boetebedrag blijkt, zodat de overtreder hiertegen met kennis van zaken kan opkomen.

2.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gewestelijke entiteit bij het bepalen van het boetebedrag rekening houdt met de ernst van het milieumisdrijf, de frequentie en de omstandigheden waarin het is gepleegd of beëindigd. Ze overweegt daarover onder de titel 'de hoogte van de geldboete' met name het volgende:

"4.2.1. De ernst van de feiten

Bestuurlijke maatregelen zijn er specifiek op gericht om een milieumisdrijf te beëindigen, de gevolgen ervan ongedaan te maken en herhaling ervan te voorkomen. De naleving van opgelegde bestuurlijke maatregelen en de corresponderende uitvoeringstermijn is bijgevolg essentieel om de

negatieve impact voor mens of leefmilieu van een milieumisdrijf te remediëren en naar de toekomst toe te vermijden.

Door de bij besluit van 13 april 2016 opgelegde bestuurlijke maatregelen zowel op 18 april 2017 als op 3 april 2018 opzettelijk niet na te leven heeft de overtreder de wederrechtelijke ontbossing op het terrein verdergezet en het milieumisdrijf in stand gehouden.

Het opzettelijk niet uitvoeren van een opgelegde bestuurlijke maatregel dient voldoende zwaarwichtig gesanctioneerd te worden teneinde te vermijden dat het voor de overtreder 'voordeliger' uitvalt om systematisch de opgelegde maatregel niet uit te voeren en het milieumisdrijf in stand te houden.

Het niet naleven van de bestuurlijke maatregel heeft er in casu toe geleid dat het herstel (herbebossing) niet werd bewerkstelligd.

Deze feiten zijn dus voldoende ernstig om gesanctioneerd te worden met een bestuurlijke geldboete van 5.251 euro.

4.2.2. De frequentie

Het opzettelijk niet naleven van de bestuurlijke maatregel betreft een eenmalige schending. Er zijn minstens geen indicaties die erop wijzen dat bij overtreder reeds eerder vergelijkbare feiten werden vastgesteld. Het criterium frequentie geeft derhalve geen aanleiding tot een hogere geldboete.

4.2.3. De omstandigheden

Bij het bepalen van de hoogte van de boete rekening wordt gehouden met de bereidheid van de overtreder om voor de vastgestelde schendingen maatregelen te nemen. Uit het dossier blijkt dat de overtreder alsnog het nodige gedaan heeft om het perceel te herbebossen. Dit wordt als verzachtende omstandigheid meegenomen bij het bepalen van de hoogte van de boete, hetgeen aanleiding geeft tot een verlaging van de op te leggen alternatieve bestuurlijke geldboete tot 3.413 euro.

De gewestelijke entiteit ging per schrijven van 2 juli 2018 over tot kennisgeving van het voornemen om een bestuurlijke geldboete op te leggen, al dan niet vergezeld van een voordeelontneming. De boetebeslissing moet binnen een termijn van honderdtachtig dagen na deze kennisgeving genomen worden (artikel 16.4.37 DABM). Deze termijn van honderdtachtig dagen is een termijn van orde, waarvan de overschrijding, in tegenstelling tot wat de overtreder in het verweerschrift oppert, niet gesanctioneerd wordt.

Deze beslissingstermijn is inmiddels verstreken. De gewestelijke entiteit is evenwel van oordeel dat de feiten voldoende ernstig zijn om alsnog een bestuurlijke geldboete op te leggen en acht het,

wegens de voorliggende overschrijding van de beslissingstermijn en rekening houdende met de concrete elementen in het dossier, passend en redelijk om het boetebedrag te verlagen tot 2.350 euro.

Ten slotte zijn er, wat dit misdrijf betreft, geen verdere bijzondere omstandigheden die in rekening worden genomen bij het bepalen van de hoogte van de boete.”

3.

Verzoekende partij toont niet aan de hand van concrete en pertinente argumenten aan dat deze motieven de bestreden boetebeslissing redelijkerwijze niet kunnen dragen en dat de beoordeling door de gewestelijke entiteit van de waarderingscriteria om het boetebedrag te bepalen foutief of kennelijk onredelijk is en er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de feiten en de opgelegde geldboete. Haar kritiek vormt eerder opportunitetskritiek op de gemotiveerde en pertinente overwegingen hierover van de gewestelijke entiteit in de bestreden beslissing, waarbij ze haar visie over de begroting van de boete stelt tegenover deze van de gewestelijke entiteit, die ter zake in het licht van het mogelijke boetebedrag over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt.

Ze maakt, ondanks haar stelplicht, ten onrechte abstractie van de overwegingen van de gewestelijke entiteit in de bestreden beslissing en toont niet concreet aan welke relevante argumenten uit haar schriftelijk verweer ten onrechte niet bij deze beoordeling zijn betrokken. In zoverre ze in haar wederantwoordnota stelt dat uit het feit dat de procureur des Konings heeft beslist om het vastgestelde milieumisdrijf niet strafrechtelijk te vervolgen blijkt dat dit niet ernstig is, toont ze niet aan dat de beoordeling door de gewestelijke entiteit van de ernst van de feiten, als eerste waarderingscriterium om het boetebedrag te bepalen, foutief of kennelijk onredelijk is. Deze beslissing, in zoverre ze tijdig is, impliceert enkel dat de strafvordering is vervallen en dat de gewestelijke entiteit de procedure tot het opleggen van een bestuurlijke geldboete opstart (artikelen 16.4.34 en 16.4.35 DABM).

Ze beperkt zich vooral tot het verwijt dat het boetebedrag 475 euro hoger is dan het bedrag dat haar in het kader van de bestuurlijke transactie was voorgesteld. Het niet-betwiste feit dat ze niet (tijdig) is ingegaan op het voorstel van de gewestelijke entiteit tot bestuurlijke transactie (artikel 16.4.36, §3 DABM), maar opteerde om een schriftelijk verweer in te dienen, had tot gevolg dat de bestuurlijke boeteprocedure is voortgezet en dat verwerende partij binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid en met inachtneming van de waarderingscriteria in de artikelen 16.4.4 en 16.4.29 DABM moest oordelen over de opportuniteit en de omvang van boete. De loutere vaststelling dat het uiteindelijke boetebedrag verschilt van het eerder, in het

kader van de bestuurlijke transactie, voorgestelde bedrag impliceert niet dat de beoordeling hierover van de gewestelijke entiteit kennelijk onredelijk is, terwijl verzoekende partij dit zoals gesteld ook niet aannemelijk maakt.

Ze verwijst ook nog tevergeefs naar de moeilijke communicatie met de bevoegde diensten. In zoverre ze daarbij haar argumentatie onder het eerste middel herhaalt, kan worden verwezen naar de beoordeling hiervan. Voor het overige blijkt niet en toont ze ook niet aan dat deze argumentatie relevant is voor de beoordeling van de regelmatigheid van de bestreden beslissing. Haar kritiek heeft eerder betrekking op de vorige boeteprocedure, naar aanleiding van de wederrechtelijke ontbossing, dan wel op de procedures naar aanleiding van de opgelegde besluiten houdende bestuurlijke maatregelen, waartegen ze blijkbaar geen dan wel geen ontvankelijk bestuurlijk beroep instelde en waarbij ze ook geen jurisdictioneel beroep instelde. Ze legt de stukken en met name de aangetekende brieven waarnaar ze in dit kader verwijst overigens ook niet voor.

4.

Verzoekende partij toont niet aan dat de beoordeling door de gewestelijke entiteit van de gevolgen van de overschrijding van de haar opgelegde decretale ordeterminen kennelijk onredelijk is in het licht van de ernst van het milieumisdrijf en de omstandigheden van het dossier, en dat er redenen zijn om de boete bijkomend te verminderen omwille van het tijdsverloop van de boeteprocedure.

Als de gewestelijke entiteit een milieumisdrijf wil bestraffen met een alternatieve bestuurlijke geldboete dient ze bepaalde termijnen in acht te nemen. Ze beschikt hiervoor enerzijds over een termijn van 5 jaar na de datum van afsluiting van het proces-verbaal dat voor het milieumisdrijf is opgesteld, waarna de mogelijkheid tot het opleggen van een geldboete vervalst (artikel 16.4.30 DABM). Dit is een vervaltermijn, zodat de gewestelijke entiteit na het verstrijken hiervan niet langer bevoegd is om een geldboete op te leggen. Ze dient anderzijds haar voornemen om een bestuurlijke geldboete op te leggen binnen een termijn van 30 dagen na ontvangst van de beslissing van de procureur des Konings over het niet strafrechtelijk behandelen van het milieumisdrijf aan de vermoedelijke overtreder over te maken (artikel 16.4.36, §1 DABM). Vanaf deze kennisgeving beschikt ze dan over een termijn van 180 dagen om te beslissen over het opleggen van een alternatieve bestuurlijke geldboete, die wordt geschorst door het voorstel tot betaling van een geldsom (16.4.36, §3, lid 4 DABM), waarna ze haar beslissing binnen een termijn van 10 dagen aan de overtreder moet betekenen (artikel 16.4.37, lid 1 DABM). Dit zijn ordeterminen waarvan de schending op zich niet wordt gesanctioneerd, zodat de gewestelijke entiteit na het verstrijken hiervan nog altijd bevoegd is

om een geldboete op te leggen en de bestreden beslissing om die reden niet noodzakelijk moet worden vernietigd.

De gewestelijke entiteit heeft op basis van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder de redelijke termijneis als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel wel de plicht om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen. Onder het begrip ‘kennelijk onredelijke termijn’ verstaat het College een termijn die zodanig laattijdig is dat het niet meer redelijk kan worden geacht om de overtreder alsnog de normale voor het milieumisdrijf decretaal toepasselijke bestuurlijke punitieve sanctie op te leggen. De redelijke termijnvereiste manifesteert zich ten aanzien van de gewestelijke entiteit als de verplichting om te handelen als een goede huisvader en moet in het licht van de vijfjarige verjaringstermijn, als absolute grens waarbinnen een geldboete kan worden opgelegd, worden geëvalueerd naargelang de concrete omstandigheden. Hierbij kunnen tal van factoren een rol spelen, zoals de complexiteit van het dossier, het gedrag van de bestuurlijke overheden en de houding van de overtreder. De gebeurlijke vaststelling dat de redelijke termijn is overschreden leidt op zich niet noodzakelijk automatisch tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De gevolgen hiervan moeten opnieuw worden beoordeeld naargelang de concrete omstandigheden en dit zowel uit het oogpunt van de bewijslevering als van de opportuniteit tot het opleggen van een sanctie en de omvang ervan. Het komt in eerste instantie aan de gewestelijke entiteit toe om binnen haar discretionaire bevoegdheid te oordelen over de (boeteverlagende) gevolgen van de overschrijding van de redelijke termijn. Het College oefent hierop een wettigheidstoezicht uit en gaat met name na of de boetebeslissing op dat punt niet kennelijk onredelijk is.

Uit het administratief dossier blijkt dat het PV is afgesloten op 4 mei 2018 en op dezelfde datum is overgemaakt aan de procureur des Konings, waarna de gewestelijke entiteit op 30 mei 2018 kennis krijgt van zijn beslissing dat het milieumisdrijf niet strafrechtelijk zal worden behandeld. De gewestelijke entiteit brengt verzoekende partij vervolgens op 2 juli 2018 op de hoogte van het voornemen om haar eventueel een bestuurlijke geldboete op te leggen, waarna verzoekende partij op 3 juli 2018 haar schriftelijk verweer bezorgt. Nadat de gewestelijke entiteit op 6 april 2022 verneemt dat verzoekende partij de heraanplant uiteindelijk heeft uitgevoerd, meldt ze haar alsnog dat ze in aanmerking komt voor een bestuurlijke transactie mits betaling van de voorgestelde geldsom voor 13 juli 2022, waardoor de procedure tot oplegging van een boete op dat ogenblik wordt geschorst. Verzoekende partij gaat niet over tot betaling, zodat de bestuurlijke boeteprocedure wordt hervat, en dient op 29 april 2022 opnieuw een verweerschrift in, dat door de gewestelijke entiteit op 2 mei 2022 wordt ontvangen. De gewestelijke entiteit beslist uiteindelijk op 23 augustus 2022 om een geldboete op te leggen, waarvan ze verzoekende partij op 30 augustus 2022 in kennis stelt. De

gewestelijke entiteit heeft de termijn van 180 dagen waarbinnen ze in beginsel moet beslissen over het opleggen van een geldboete en die een aanvang neemt vanaf de kennisgeving aan de vermoedelijke overtreder van haar voornemen hiertoe dus met bijna 41 maanden overschreden.

Verzoekende partij betwist niet dat de vervalt termijn waarbinnen de gewestelijke entiteit een geldboete kan opleggen voor het milieumisdrijf op het ogenblik van de bestreden beslissing nog niet was verstreken. Ze verwijt de gewestelijke entiteit enkel dat deze ondanks het verstrijken van haar beslissingstermijn van 180 dagen alsnog een boete oplegt van 2.350 euro, bovenop de eerder opgelegde en betaalde boete voor de ontbossing van 4.464 euro en ondanks het feit dat ze ondertussen effectief overging tot de opgelegde herbebossing. Ze meent dat de redelijke termijn waarbinnen de boeteprocedure diende te worden afgehandeld dermate is overschreden dat dit gegeven ertoe moet leiden dat er geen boete meer wordt opgelegd.

De gewestelijke entiteit oordeelt in de bestreden beslissing dat 'de feiten voldoende ernstig zijn om alsnog een bestuurlijke geldboete op te leggen'. Ze meent dat het 'passend en redelijk' is om de opgelegde boete omwille van het lange tijdsverloop te verlagen van 3.413 euro tot 2.350 euro ofwel met 1.063 euro. Hieruit blijkt dat ze erkent dat de redelijke termijn waarbinnen de boeteprocedure in het licht van de concrete omstandigheden moest worden afgehandeld dermate is overschreden dat dit gegeven moet leiden tot een boetevermindering om het mogelijk nadeel dat verzoekende partij heeft geleden door het onredelijk lang uitblijven van een boetebeslissing te herstellen. De gewestelijke entiteit geeft daarbij concreet aan van welk basisbedrag ze vertrekt en hoeveel dit wordt verlaagd, zodat het College in het kader van de legaliteitstoets waarmee het is belast kan beoordelen of de toegepaste vermindering van de boete niet kennelijk onredelijk is in het licht van de termijnoverschrijding en de gegevens van het dossier.

Verzoekende partij voert geen betwisting over het feit dat de overschrijding van de redelijke termijn in voorliggend dossier geen gevolgen had uit het oogpunt van de bewijslevering en haar recht van verdediging niet heeft aangetast. Ze maakt ook niet aannemelijk dat ze hierdoor zichtbaar schade of nadelen heeft ondervonden en reikt alleszins geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat het mogelijks door haar geleden nadeel door het overschrijden van de ordeterminen niet adequaat is hersteld door de herleiding van het initiële boetebedrag. Ze maakt ten onrechte abstractie van het feit dat het lange tijdsverloop mede is veroorzaakt doordat de gewestelijke entiteit heeft afgewacht of ze alsnog zou overgaan tot uitvoering van de opgelegde bestuurlijke maatregelen, zodat er daarmee, als verzachtende omstandigheid,

bij de begroting van de boete rekening kon worden gehouden en overigens ook is gehouden. Verzoekende partij is dan ook geenszins benadeeld doordat de gewestelijke entiteit ruim na het verstrijken van haar beslissingstermijn bijkomende inlichtingen vroeg aan de verbalisant over de uitvoering van de opgelegde herbebossing, en in navolging van het positief antwoord hierop alsnog een voorstel tot bestuurlijke transactie deed, waarna de bestreden beslissing binnen een relatief korte termijn tussenkwam. Verzoekende partij toont niet aan dat een bestraffing in het licht van de aard en de ernst van de feiten niet langer passend en noodzakelijk is. Ze toont ook niet aan dat de door de gewestelijke entiteit toegepaste herleiding van de boete niet evenredig is met de termijnoverschrijding en de concrete gegevens van het dossier.

5.

Verzoekende partij toont tenslotte ook niet aan dat de gewestelijke entiteit bij het bepalen van het boetebedrag ten onrechte geen rekening hield met haar financiële draagkracht. Uit het dossier blijkt niet dat ze de gewestelijke entiteit hiervan tijdens de bestuurlijke boeteprocedure informeerde, zodat deze daarvan op het ogenblik van de boetebeslissing geen kennis had. Dit belet niet dat ze dit argument alsnog voor het College kan opwerpen en het College hiermee rekening kan houden bij de beoordeling van de proportionaliteit van de boete. Het College kan na gehele of gedeeltelijke vernietiging van de boetebeslissing immers zelf een beslissing nemen over het bedrag van de boete en bepalen dat zijn uitspraak daarover de vernietigde beslissing vervangt (artikel 44 van het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges). Het beschikt bij de behandeling van het jurisdictioneel beroep dus over een eigen beoordelingsbevoegdheid en beslist daarbij op grond van de meest actuele elementen die haar regelmatig worden voorgelegd, zodat het bij de beoordeling van de boete rekening kan houden met nieuw aangereikte gegevens. Gelet op het punitief karakter van een bestuurlijke geldboete vormt de financiële draagkracht van de overtreder één van de elementen waarmee het College in het licht van de waarderingscriteria in de artikelen 16.4.4 en 16.4.29 DABM rekening kan houden.

Het College oordeelt op basis van de thans voorliggende gegevens dat verzoekende partij niet afdoende aantoont dat de opgelegde boete disproportioneel is in het licht van haar financiële draagkracht en dat dit een reden vormt voor een bijkomende verlaging van de boete. Verzoekende partij legt (opnieuw) geen enkel stuk voor dat enige duidelijkheid geeft over haar financiële toestand. De vaststelling dat ze naliet om de gewestelijke entiteit hiervan tijdens de bestuurlijke boeteprocedure in kennis te stellen wijst er bovendien op dat dit element volgens haar klaarblijkelijk geen belangrijk aspect vormt bij de bepaling van de boete.

Ze maakt bij haar argumentatie bovendien ten onrechte geen onderscheid tussen de bestuurlijke geldboete voor de ontbossing, waartegen ze klaarblijkelijk geen jurisdictioneel beroep aantekende, en de boete in de bestreden beslissing voor het bewust niet uitvoeren van de opgelegde bestuurlijke maatregel tot herbebossing.

De middelen worden verworpen.

V. Beslissing

1. Het beroep wordt verworpen.
2. De kosten van het beroep, begroot op 100 euro rolrecht, zijn ten laste van verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken in zitting van 20 april 2023 door de eerste kamer.

De griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,